

Отъ друга страна, митниците, които бѣха наредени между България и Източна Румелия, спѣваха търговията; стокитѣ закѣснѣваха за пазаритѣ или губѣха цената си. Населението отъ дветѣ страни на Стара-планина, както и онова по Ихтиманската планина, по Рила и Осогово изнемогваха; тѣ не можеха да си продаватъ стоката свободно и затова обедняваха.

Общото недоволство създаде народенъ ропотъ. Алеко Богориди съ своитѣ министри се грижеше да помогне на народа, но той не сполучи въ всичко. Срокътъ на неговата властъ бѣше за 5 години. Презъ 1884 г. срокътъ на Алеко Богориди изтече. Българскитѣ първенци поискаха, вмѣсто Алека, султанътъ да назначи *Гавриилъ Кръстевичъ*, българинъ отъ Котелъ, ученъ човѣкъ, голѣмъ сѣдия въ Цариградъ, но добъръ българинъ и борецъ противъ фанариотитѣ за свободна българска църква и за свободно българско училище. Султанъ Абдулъ Хамидъ послуша народа и го назначи за управникъ.

Гавриилъ Кръстевичъ си взе нови министри, които бързо се загрижиха да успокоятъ народа, но работитѣ тръгнаха другояче.

Презъ пролѣтѣта (1885 г.) се образува въ Пловдивъ единъ таенъ бунтовенъ комитетъ, по примѣра на Букурещкия преди освобождението, да работи за присъединението на Румелия къмъ Княжеството. Начело на този таенъ комитетъ застана *Захарий Стояновъ*, който бѣ писаръ и съветникъ на Бенковски презъ Априлското въстание. Къмъ него мина и офицерътъ отъ народната милиция *майоръ Данаилъ Николаевъ*. До тѣхъ се наредиха и други младежи, пѣргави и решителни, за членове.

Презъ лѣтото сѣщата година членоветѣ на тайния комитетъ издаваха вестникъ и тайно обиколиха цѣла Румелия, като съставиха комитети въ села и градове, както правѣше на времето Василъ Левски. Тѣ убедиха